

[Grethe Philip]

skal gå nogle år, inden udlægningen finder sted, for det andet er det noget, man længe har været forberedt på, og selv om jeg nok kan se, at der ligger nogle problemer i det, er de dog ikke større, end at jeg vil give tilslutning til tanken.

Der har været ordførere her, som har været bekymrede for, om kommunerne kunne klare disse opgaver, og hvor niveauet ville blive lagt. Jeg tror, at der som helhed er grund til at have tillid både til kommuner og til amtskommuner. Jeg mener, at de erfaringer, vi har gjort med andre opgaver, der blev lagt ud, har vist, at kommunerne er gået til dem med meget stor interesse og har lagt mange kræfter i dem.

Dertil kommer så yderligere en ting, som jeg lægger meget stor vægt på. I samme øjeblik vi lægger opgaverne og beslutningerne ud til kommuner og amtskommuner, vil også langt flere blive inddraget i hele beslutningsprocessen, langt flere vil blive klar over problemerne og vil komme ind i drøftelser af, hvordan man bedst skal løse dem. Jeg mener, at det i et demokratisk samfund er noget overordentlig vigtigt, og jeg tror også, det vil virke positivt for de åndssvage. For det er det, der er det afgørende i denne sag: hvordan vil klienterne blive stillet?

Standarden skal som helhed holdes i første omgang, og vi må da håbe på, at der bliver økonomiske midler til forbedring overlans. Jeg siger udtrykkelig, at standarden som helhed skal holdes. Vi har tidligere haft en dagsorden om, at standarden på hver enkelt institution skulle skrues fast. Det mener jeg er en misforståelse. Det rimelige må dog være, at der ikke er nogen, der lades i stikken til fordel for andre grupper, som af den ene eller den anden historiske grund ligger på et betydelig højere niveau. Jeg mener tværtimod, at det er noget meget vigtigt, at vi får en resourceudjævning, sådan at niveauet for det, der i øjeblikket er særforborgspatienter, bliver ens, uafhængigt af, hvor man bor, og hvilket sted man inddrages under.

Det, der er nøgleordene i det forslag, vi behandler, er integrering eller inddragelse i det øvrige samfund på en nærmere måde, end vi har det nu. Det er spørgsmålet om normalisering. Det er noget, der skal tage sin tid. Jeg siger udtrykkelig: skal tage sin tid; for jeg mener, at det vil blive gjort på den bedste måde, hvis man ikke styrter til med en

meget hurtig integrering. Men jeg finder, at det i sig selv er noget lykkeligt, at vi afskaffer de skarpt afsondrede båse. Jeg tror bare, man skal være klar over, at denne integrering vil stille ganske overordentlig store krav, ikke alene til lærere ude i skoler og andre undervisningsinstitutioner, men også i allerhøjeste grad til ganske almindelige mennesker i deres færden. Det kræves af os alle, at vi, hvor vi møder mennesker med alvorlige fysiske handicap, er villige til at inddrage dem i familie- og vennekredsen og er villige til – også selv om det måske kan betyde visse afsavn for éns egne børn – at lade dem indgå i undervisningen sammen med de såkaldt sunde og raske børn.

Jeg tvivler ikke på, at der rundt omkring vil være forældre med børn, der ikke har handicap, som vil være angst for, at det går ud over dem, men noget af det, vi skal nå frem til, er vel netop, at vi dels overvinder denne angst, dels får en større forståelse for, at det ikke bare er en ulempe, et minus for de såkaldt raske børn, men at der også ligger nogle store værdier at hente i at være sammen med mennesker, der har handicap, som de skal leve med, og som jo meget hyppigt udvikler hos dem nogle værdifulde menneskelige egenskaber.

Man vil forstå af, hvad jeg siger her, at vi i det radikale venstre er positive over for grundtonerne i lovforslaget. Vi tror ikke, det er problemfrit, og der er også ting, der skal drøftes igennem i udvalget, men vi ser det som noget positivt, at vi nu i lovgivningen afskaffer ord som åndssvage, blinde og døve og i stedet for erstatter disse ord med et samlet begreb: personer med vidtgående fysiske og psykiske handicap. Det er en proces, der nu skal gå i gang, og vi vil fra det radikale venstre gerne give denne proces gode ord med på vejen.

Svend Haugaard (RV):

Ud over de bemærkninger, fru Grethe Philip har fremført for det radikale venstre, vil jeg gerne give en principiel tilslutning til, at alle børn har ret til undervisning, der svarer til deres forudsætninger, herunder undervisning i bred betydning, altså ikke blot oplæring i skolefag, og at alle børn bør have en chance for så nær som muligt at få lov til at leve en normal tilværelse. Der ligger heri en tro på, at alle børn, selv de mest handicappede